

3. Тимошук В. П. Основи адміністративної процедури та їх значимість при здійсненні адміністративного судочинства // Вісник Вищого адміністративного суду України. – 2009. – № 2. – С. 49-59.

4. Хазанов С. Д. Административные процедуры: определение и систематизация / С. Д. Хазанов // Российский юридический журнал. – 2003. – № 1. – С. 58–63.

Удосконалення і контроль законності в державному управлінні в умовах євроінтеграції

Сайед А. Е.о., студент магістратури юридично-психологічного факультету ННІЗН НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор Кузьменко О.В.

До зовнішньополітичних пріоритетів розвитку української державності на сучасному етапі належать європейська та євроатлантична інтеграція, утвердження принципів рівноправного партнерства, взаємовигідне добросусідство і співробітництво в міжнародних відносинах. Розширення економічної присутності України на ринках Європейського Союзу (ЄС) і сусідніх держав за умови забезпечення регіональної стабільності й посилення політичних та економічних позицій у світі є коротко- та середньостроковою перспективою розбудови України. Зовнішньополітичні аспекти стратегічного розвитку держави мають максимально сприяти внутрішнім процесам: становленню громадянського суспільства та правової держави; приведенню законодавства у відповідність з вимогами ЄС; розбудові власної незалежної правової системи; здійсненню ефективних адміністративної, політичної й економічних реформ.

Внутрішні та зовнішні проблеми державного та суспільного життя в Україні зумовлені кількома тенденціями: одні спрямовані на відокремлення та децентралізацію; інші – на глобалізацію та регіоналізацію. Така ситуація перешкоджає формуванню стабільного політичного курсу, спрямованого на підвищення ефективності державного управління. Для виходу з неї в умовах децентралізації державної влади особливо важливо узгодити існуючі механізми з перетвореннями конституційного ладу України. Зовнішньо- та внутрішньополітичні аспекти розвитку держави вимагають від науки державного управління розробки нових підходів до визначення сутності, основних категорій та принципів державного управління. Одним із напрямів дослідження має бути невід’ємний атрибут існування і розвитку демократично організованого суспільства та державного управління в цілому – законність. Проблема законності не є новою, адже вперше ця ідея з’явилися ще за часів античності. Особливого змісту законність набула з виникненням держави та права завдяки перетворенню норм моралі у формально визначені загальнообов’язкові правила поведінки. Виходячи з історичних умов виникнення законності зауважимо, що вона нерозривно пов’язана з такими важливими інститутами й аспектами державно-правового життя суспільства, як правотворчість, реалізація норм права, верховенство права, демократія, закон, державна дисципліна, права, свободи й обов’язки особистості, правова держава[1,2]. Законність – це

багатогранне явище, яке посідає центральне місце в юриспруденції, філософії, політології і, безперечно, в державному управлінні [4].

На основі аналізу вітчизняних та зарубіжних літературних джерел встановлено, що в сучасній Україні до цього часу домінували дослідження законності у юриспруденції. У державному управлінні України практично відсутні розробки, присвячені теоретико-методологічним аспектам досліджуваної проблеми, не досить активно дискутуються питання про способи і гарантії забезпечення законності, що зумовило необхідність проведення комплексного дослідження з цієї теми.

Серед основних шляхів удосконалення законності в державному управлінні України визначено підвищення якості законів та нормативно-правових актів; розробка і прийняття законів, що встановлюють підвищену відповідальність державних органів та посадових осіб за невиконання або неналежне виконання вимог чинного законодавства; існування та діяльність опозиції як важелю контролю за дотриманням принципу законності владою; довгострокове планування державної політики розвитку країни та контроль за дотриманням законності міжнародною спільнотою [3,5].

Основні наукові результати дослідження дають підставу запропонувати рекомендації для органів влади України, як на центральному, так і на регіональному рівнях. Адаптація до стандартів Європейського Союзу вимагає комплексного підходу, головними складовими якого є:

- удосконалення нормативно-правової бази, в першу чергу через прийняття уже підготовлених проектів Законів України «Про державну службу» (нова редакція), «Про Президента України», «Про відкритість і прозорість діяльності органу виконавчої влади, органу місцевого самоврядування», «Про громадський контроль», «Про захист персональних даних», прийняття Кодексу доброчесної поведінки осіб, уповноважених на виконання функцій держави тощо.

- організаційне, фінансове та кадрове забезпечення євроінтеграційних проектів, підготовка фахівців з європейської інтеграції;

- підтримка впровадження в органах влади системи управління якістю;

- належне фінансування органів влади, забезпечення конкурентоспроможності державної служби на ринку праці;

- проведення адміністративно-територіальної реформи.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 черв. 1996 року. – ВВР від 23.07.1996 - 1996 р. - № 30.

2. Верховенство права: проблеми теорії та юридичної практики: Добірка статей / Авт.: М. Козюбра, П. Рабінович, О. Петришин та ін. – Право України. – 2010. - № 3. – С. 6-97.

3. Колпаков В.К. Адміністративне право України: підручник / В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 544 с. – ISBN 966-667-083-6.

4. Самохвалов В.В. Законність і справедливість: теоретико-правові проблеми співвідношення та взаємодії: автореф. дис... канд. юрид. наук: спец. 12.00.01 / В.В. Самохвалов. - К., 2008. - 18 с.

5. Скакун О.Ф. Право, законність, правопорядок: їх взаємозависимість и тенденции развития / О.Ф. Скакун // Практична філософія та правовий порядок: Збірка наукових статей [О.М. Бандурка (голова редкол.)]. – Х.: Центр Освітніх Ініціатив. – 2001.